

pakken var til første behandling, allerede før Folketinget overhovedet havde set forslaget, begyndte man at tale om den næste pakke. Det er jo en tilståelsessag, at det, vi diskuterer i dag om 100 mio. kr. til bankerne, ikke virker. Og det gør det ikke.

På trods af at antallet af fyresedler vokser dag for dag, på trods af at et stigende antal boliger kommer på tvangsauktion, på trods af at antallet af konkurser for virksomheder vokser dramatisk, så gør forligspartierne ingenting. Vi har ikke hørt et eneste konkret forslag til, hvad der skal gøres her og nu – men måske om et stykke tid, når regeringen har været ude at rejse en tur rundt i landet. Den har talt om, at nu skulle man ud at rejse for at se på, hvordan det ser ud.

Jamen åbn da aviserne, vil jeg sige, åbn da for TV-avisen, se, hvad der sker, og hør de mængder af meldinger, der kommer, om de økonomiske ulykker, der rammer almindelige mennesker. Det er jo ikke andet end et forsøg på at trække tiden ud, når man siger, at nu skal man lige rundt i Danmark og kigge på, hvordan problemerne ser ud. Det er et spørgsmål om at trække tiden ud. De bør have en arm, akkurat som man ser det i håndbold, når et hold trækker tiden ud og ikke prøver at gå efter det, der er brug for, nemlig at få scoret nogle mål og i det her tilfælde få taget nogle initiativer til at hjælpe de mennesker, der kommer i klemme.

Man håber, at bankdirektørerne, når de får milliarderne, vil låne pengene ud, men det er der ikke noget krav om. De 100 mia. kr., skatteyderne skal give til bankerne, som bankerne får til rådighed, må de bruge til, lige hvad de vil. Der er ingen krav om, hvad de skal bruges til. Til det, at det skulle sikre kredit til danske virksomheder, vil jeg sige: Ja, måske. Det kan også være, at de sender dem til udlandet. Hvis der kommer en ny Stein Bagger og en ny IT-Factory forbi, hvem siger så, at bankdirektøren ikke siger: Orv, det lyder søreme, som om vi kan tjene en masse, lad os give pengene til dem. Eller der kan komme en ny storsvindler ovre i USA, der siger: Jeg kan sørge for, at I får nogle penge, hvis I bare lige giver mig dem. Så har vi igen problemet.

Det er jo allerede glemt, at danske banker er i problemer, fordi de lånte ud til boligspekulanter, til lykkeriddere, og fordi de spekulerede i udlandet, bl.a. i USA, hvor der er tabt et milliardbeløb. De deltager ivrigt i den globale spekulation, det er det, der er problemet, og det gøres der ikke noget ved.

Så taler man stolt om: Jo jo, der er da krav; bankerne skal lave en halvårlig redegørelse for, hvad de har brugt pengene til. Ja tak, men der er jo ikke nogen krav om, hvad pengene skal bruges til, og derfor er der ikke nogen sanktion. Uanset hvad bankerne skriver de har gjort, så har de gjort det, og staten kan ikke gøre noget. Når pengene er ude af kassen, bestemmer bankerne suverænt over de penge, og staten kan ikke engang kræve dem tilbage. Selv om man kan se, at de bliver brugt til spekulation og investeringer i udlandet, har man ikke en chance for at kræve pengene tilbage.

Jeg har hørt partierne bag de 100 mia. kr. forsvare sig med, at der ikke er tale om en gave til bankerne. Men de 100 mia. kr. er altså et afdragsfrit lån. De 100 mia. kr. kan staten ikke engang – det skriver man under på – kræve at få tilbage. Dem kan bankerne beholde til evig tid, hvis de vil. Det plejer man at kalde en gave. Hvis man går ind i skattelovgivning, vil man tit se, at sådan noget kan blive vurderet som en gave.

Så er der godt nok det med, at man skal betale skat. Nogle har endda svunget sig op til at sige, at det her er en god forretning. Hvis det var en god forretning, så er jeg da sikker på, at de havde lånt pengene privat, for hvis der er private, der tror på, at det her er en god forretning, havde de selvfølgelig lånt pengene til bankerne for længst. Men det er ikke nogen god forretning; det er en risikabel forretning, hvor alle pengene kan gå tabt. I den snak, der har været om, at det her er åh så god en forretning, ser man bort fra, at den rente, staten nu vil låne pengene ud til til bankerne, er lavere end markedsrenten. Man ser bort fra den enorme risiko, man løber. Alene i Roskilde Bank er det 20 mia. kr. Når den næste bank går ned – og det gør den – vil man fra statens side miste de penge, der er lånt til banken, og man skal betale alle de spekulanter, der har sat penge i banken i håb om at få et stort afkast, for staten har lovet, at den betaler hvad som helst, uanset hvor store beløb og med hvilke formål folk har sat penge ind i en bank.

Jeg kan høre, at man er stolt af, at man har grebet ind over for grådigheden. Ja, der er nogle begrænsninger med hensyn til, hvilke former direktørerne kan få deres løn udbetalt i fremover; nu skal det være mere cool cash, end det skal være optioner. Det synes jeg er fint, men det giver ikke mindre i løn til direktørerne. Så er der noget med, at man siger: Jamen vi begrænser, hvor meget man kan trække fra, når man betaler